

No. 11.

2 muntre Viser.

O Gine, du deilige Mø, er du med paa den!

Mel. Der vandrer en Kunstner ved Tiberens Bred.

Der vanked en Yngling ved La'gaardens La
Med Trøie og med Trætofler paa.

Paa Hovedet der bar han en Fløiels Kasket,
Som klædte ham saa net.

Dg Krøllerne de visted i Aftenens Vind,
Mens Taarerne de randt paa den solbrændte
Kind.

Ja, Christian han led af Hjertepine,
Han ventede paa sin egen Gine,

Ja Gine, den deilige Mø, er du med paa den?

Ja — ved blanken Sø,

Paa Gine, den deilige Mø! er du med paa den?

Dg Gine, hun hørte hans elskende Røst,
Hun bragte ham venlig sin Trøst,

Med Huller paa sit Skjort, men med Elskov
i Sjæl,

Hun rakte ham en Pø'l
Dg sa'e: Min søde Christian, du allede Gut,
Her kommer jeg med Kjærlighed, ja og med
Sprut.

Dg Christian, han sa'e med kjærlig Mine:
Jeg elsker kun dig, min egen Gine,
Min Gine, du deilige Mø, er du med paa den?
Ja — ved blanken Sø,
Min Gine, min deilige Mø, er du med paa den?

Saa delte de Pæglen og købte en ny,
Dg Timerne lette mon fly,
Den Fløiels Kasket blev en Hat, en af Vly,
Hoit sang de i Sky
Om Kjærligheden ude paa Gaarden med Lyst;
I Donnerten de støttede Bryst imod Bryst.
Dg Christian han sang med øllet Mine:
Jeg elsker jo kun dig min egen Gine,
Min Gine, den deilige Mø, er du med paa den?

Dg som han nu sad der og kjæled for sin Mø,
Faldt begge ud i speilklare Sø,
Strax svømmede han efter sin Fløiels Kasket,
Som klæbte ham saa net.

Dg hendes Tøfler voved den selsamme Dyft,
Den høire den landed' paa den modsatte Dyft,
O, Christian! saa hoit hun monne hvine,
Spring ud og bjerg din egen Gine,
Din Gine, din deilige Mø, er du med paa den?
Ja — ved blanken Sø,
Din Gine, din deilige Mø, er du med paa den?

Saa kom en Betjent og han haled' dem ind,
Drivvaade ind til deres Skind;
I Brummen de kom, og de sov paa en Brix,
Ja, Loven den er strix.
Der laa de og drømte om Snapse saa kjont,
Dg vaagued' og udbrod: Hvor Livet er skjont!
Da Christian saa fandt sin tro Madame,
Saa vældig han hende monne framme,

Min Gine, du deilige Mø, er du med paa den?
Ja — ved blanken Sø,
Min Gine, du deilige Mø, er du med paa den?

Saa førtes de begge til La'gaardens Hjem,
Som Skjæbuen har aabnet for dem.
Dg Gine fik tørret sit vaade Gevant,
Mens Taarerne rand.
O Christian, du er jo mit Liv og min Lyst,
Ja Christian, du er jo mit Haab og min Trøst,
Hos dig kan man glemme Tørstens Pine,
Du elsker jo kun din egen Gine,
Paa Søndag du ses med din Mø, — er du
med paa den?

Ja — ved blanken Sø,
Din Gine, din deilige Mø! er du med paa den?

J. S.

En meget fornøielig Vise

om

Vil du bare la' Hønen gaa!

Egen Melodi.

Høkerens Datter hun elstede mig
Derfor til hende saa tidt gif min Bei,
Ind over Gaarden jeg listede mig,
Hønen den galte og Hønsene streg.
Høkeren sa'e: „Lad Hønen gaa,
Vil du nu bare la' Hønen gaa!“
Han var nu ikke med, og saa
Sa'e han: „Vil du la' Hønen gaa.“

Ofte jeg kom der for hun var mig huld,
Dg der var Skjønhed, ja og der var Guld,
Høkeren anede slet Jørgenting,
Troede, jeg løb efter Høns der omkring.
Alltid han sa'e: „Lad Hønen gaa,
Vil du nu nu bare la' Hønen gaa,

Du vil nok plukke min Høne, naa,
Men du skal bare la' Hønen gaa."
Ofte han sa'e: „Da du ved, at jeg har
Kostbare Høns, ja den Polste saagar,
Hvor kan du være saa dum nok og tro,
At du i saadan en Fugl kan faa Klo.
Jeg siger blot: Lad Hønen gaa,
Du skal nu bare la' Hønen gaa.

Hønsfleg kan du ikke faa,
Vil du saa bare la' Hønen gaa."
Saa ud i Skoven vi kjørte en Dag,
Bordet og Maden var Datterens Sag,
Ind i et Skovløberhus tog hun Bei,
Jeg stormed efter, straks Hønsene freg.
Høkeren sa'e: „Lad Hønen gaa,
Kan du da ikke la' Hønen gaa.

Hvad mon den Dreng dog tænker paa,
At han kan ikke la' Hønen gaa?"
Men saa en Aften han fangede mig
Døre hos Datteren; der blev Staahei,
Endelig sa'e han: „Mit Barn kan du faa,
Gift hende, men lad saa Hønsene gaa.
Hører du det: Lad Hønen gaa,
Gift Jer, men blot la' Hønen gaa,
Jeg vil ha' Fred og Ro, og saa.

Gift Jer, men saa lad Hønen gaa.
Verden staaar aaben for dig og for mig,
Naar I er gift, kan I flytte Jer Bei!"
Saa tog jeg Datteren, hun blev min Brud,
Og De kan tro, hun er yndig, ved Gud!
Høkeren sa'e: „Lad Hønen gaa,
I skal nu blot la' den Polste gaa!"
Naar vi besøger ham, ja saa
Striger han straks: „Lad Hønen gaa!"